

Hồi 28

Đại Chiến Quân Ma

Lúc này Trần Ngự Phong đã thừa cơ báo cho Văn Nhân Kiệt không cần dẫn do việc được việc mất, cứ xuống tay chế ngự toàn thể địch nhân tiềm ẩn nơi đây sau đó sẽ tìm cách cứu tử tôn của lão. Nhưng Văn Nhân Kiệt vốn là một cây một trái bởi lo cho hương hỏa của Văn Nhân gia không người thừa kế thành ra còn trù trừ.

Một tên Kim y thị giả đã hất hàm hỏi:

- Trần bằng hữu đã nghe cô nương đây nói chưa?

Trần Ngự Phong đưa tay vuốt mồ hôi lạnh trên trán nói:

- Ta nghe rồi, các người muốn hợp tác thế nào?

- Với thân thủ của nhị vị về với Quảng Hàn cung ít ra cũng nhận được một chức Kim y thị giả, bằng không thì hà hà ...

Trần Ngự Phong à lên một tiếng nói:

- Thì ra các hạ là người của Quảng Hàn cung, Trần mỗ với Nhiễm Khiếu Thiên có thể nó là bằng hữu cũng không quá lời.

Trong khi đó Tống Thiên Hành dùng “Huệ Quang tâm ngữ” nói với Văn Nhân Kiệt:

- Lão tiền bối mau kiếm cơ lui ra, thân thập toàn bộ bọn ma tử ma tôn ở bên ngoài.

Văn Nhân Kiệt toàn thân khẽ rung động, rõ ràng lão đang rất kích động.

Tống Thiên Hành tiếp:

- Chỉ cần lão tiền bối không để một tên địch nào lọt khỏi nơi đây, bảo đảm tình hình có thể vẫn hồi.

Văn Nhân Kiệt bỗng nghiêng rằng nói:

- Được rồi, coi các người làm thế nào cho biết.

Vừa nói lão vừa vùng vằng bước đi.

Tố Văn bỗng quát lớn:

- Đứng lại!

Văn Nhân Kiệt quay phắt lại mắng lớn:

- Tiện tỳ! Lão phu đã theo kế hoạch của người bán đứng cả bằng hữu của mình người còn chưa vừa lòng sao?

Tố Văn cười lạnh:

- Nhưng người chưa được tự do hành động!

- Túc cười, lão phu ở trong phủ của mình mà không được tự do hành động. Nhắc để người nhớ, ta là phó cung chủ của các người đó.

Tổ Văn thản nhiên:

- Nhưng hiện thời người chưa là phó cung chủ! Nếu muốn tử tôn của người sống sót thì đừng cãi lời ta.

Văn Nhân Kiệt mặt đỏ phừng phừng, quát:

- Tiện tỳ! Đừng chọc giận ta, một khi ta nổi nóng thì bọn ma tử ma tôn các người đừng hòng sống sót.

Lời nói cứng của lão đã có tác dụng, Tổ Văn im thin thít, một tên Kim y thị giả liếc mắt làm hiệu, rồi cười giả lả:

- Văn Nhân đại hiệp cứ tự tiện, bọn này sẽ không làm hại gì đến tử tôn cũng như bằng hữu của đại hiệp. Đồng thời lão phu cũng tin là Văn Nhân đại hiệp không làm việc thiếu suy nghĩ!

Văn Nhân Kiệt dịu ngay nét mặt chẳng nói chẳng rằng liền bước đi ra.

Lão Kim y thị giả phát tay làm hiệu cho hai tên Ngân y thị giả, hai tên này lập tức gật đầu lắng lắng theo sau.

Tống Thiên Hành nhắc Trần Ngự Phong:

- Lão tiên bối, ta cũng nên hành động đi thôi.

Trần Ngự Phong gật đầu, Tống Thiên Hành ngoắt lão Kim y thị giả nói:

- Các hạ đến gần một chút, tại hạ có chuyện muốn nói.

Kim y thị giả tiến lên mấy bước mỉm cười nói:

- Đồng bọn của người quả gàn dở, được như bằng hữu người thì khá hơn. Nếu người đồng ý gia nhập bản cung lão phu sẽ lấy giải dược tạm thời trao tặng. Có điều cứ cách sáu thời thân phải uống một lần.

Tống Thiên Hành xua tay:

- Vậy sao được? Hóa ra cả đời này ta phải theo các người sao?

Kim Y thị giả lắc đầu:

- Không đến nỗi như vậy, chỉ cần bằng hữu biểu hiện tốt được tín nhiệm, cung chủ tất sẽ cho giải dược chính, thứ đó chỉ một mình cung chủ mới có.

Tống Thiên Hành bống cười ha hả nói:

- Các hạ thành khẩn trả lời tại hạ thưởng cho một ít thịt thừa rượu cạn.

Dứt lời há miệng phu mớ rượu thịt đã ăn lúc nãy vào miệng lão.

Còn lão Kim y thị giả có nằm mơ cũng không tưởng được cá đã nằm trên thớt mà còn thoát đi được, thành thử bị phun ướt cả mặt mũi.

Tống Thiên Hành vừa phun cho đối phương tá hỏa vừa xuất thủ như điện điểm “Thùy huyết” và “khí hải huyết” của đối phương.

Tổ Văn thất kinh kêu lớn:

- Không xong, tên này chưa trúng độc...

Bỗng nghe “ạ” lên một tiếng Trần Ngự Phong cũng phun cho tên thị giả còn lại tá hỏa tam tinh, nhưng may cho lão kịp đề cao cảnh giác nên chưa bị Trần Ngự Phong chế ngự.

Lão điên tiết phóng chuồng tấn công, Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Nếu người đánh được tới chiêu thứ ba, lão phu sẽ công người về tới Quảng Hàn cung.

Vừa dứt lời nghe “bịch!”, lão Kim y thị giả đã nằm yên dưới đất.

Biến cố đột ngột hầu như làm Tố Văn chết sững, mãi đến khi lão Kim y thị giả bị Trần Ngự Phong hạ, nàng mới kịp hoàn hồn quát lớn:

- Người đâu ...

Hai lão già áo xám nghe gọi bước vào, chưa kịp hiểu sự gì xảy ra đã bị Tống Thiên Hành cách không điểm huyết đứng như trời trồng. Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Còn bao nhiêu cô nương cứ gọi hết ra đây.

Vừa lúc đó lại có bốn tên hán tử bước vào. Tố Văn vội xua tay:

- Khỏi, mau đi ... chạy đi ...

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Không kịp! Không kịp rồi!

Vừa nói vừa vươn tay phóng chỉ, bốn tên hán tử đã như hóa đá.

Tố Văn run giọng nói:

- Người ... người là ... Tống Thiên Hành ...

Tống Thiên Hành cười lớn:

- Hảo nhân lực! Bội phục! Bội phục!

Quay sang Trần Ngự Phong chàng mỉm cười:

- Thiên Hành bận một lát, tiền bối ra ngoài giúp Văn Nhân tiền bối một tay.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Ý kiến hay! Nhị vị cứ ở đây mà hàn huyên.

Dứt lời lão phóng tuốt ra cửa biến mất.

Tố Văn cười lạnh nói:

- Người không lo cho sự sinh tử của người nhà Văn Nhân Kiệt sao?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Cái đó không liên quan đến cô nương.

Dừng một lát chàng mỉm cười tiếp:

- Người quen cả mà, cô nương cất mặt nạ đi rồi nói chuyện.

Tố Văn lạnh lùng:

- Người biết ta là ai?

Bỗng có ba bốn tên đại hán chạy vào, Tống Thiên Hành như có mắt sau lưng, nhẹ phất ngược tay ra sau một cái, cả mấy tên ngã một lượt. Trong khi đó chàng thản nhiên nói:

- Với thân thủ của cô nương Tống Thiên Hành này muốn lột mặt nạ cô nương lúc nào cũng được, nhưng ta muốn cô nương tự giở mặt nạ ra.

Dừng một lát chàng nghiêm giọng nói:

- Cô nương là Hoa Lộng Ảnh!

Tố Văn giật mình:

- Người ... người ... làm sao biết ...

Nàng tự động đưa tay giở mặt nạ xuống, vẻ oán hận nói:

- Tống Thiên Hành, trời đất giữa ta và người sao nhỏ hẹp đến như vậy?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Cô nương bắt tất oán trời trách đất, trước tiên nên tự trách mình!

Hoa Lộng Ảnh nhú mày:

- Người muốn giáo huấn ta à?

- Tại hạ chỉ lấy việc luận việc mà thôi, việc giữa cô nương với Vân bảo chủ tại hạ không nhắc lại ở đây, nhưng Văn Nhân đại hiệp với cô nương thì có oán thù gì?

Hoa Lộng Ảnh cười nhạt:

- Không oán thù gì cả, chỉ trách sao lão có một thân võ công cái thế!

Tống Thiên Hành nhú mày:

- Theo chỗ ta biết Văn Nhân đại hiệp mai danh ẩn tích đã lâu làm sao các người có thể tìm ra lão?

Hoa Lộng Ảnh mỉm cười:

- Tống đại hiệp thật chóng quên, không lẽ Tống đại hiệp quên cái tên Vạn Sự Thông rồi?

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Lại có Vạn Sự Thông ở đây nữa?

Hoa Lộng Ảnh nói:

- Không sai, Vạn Sự Thông cần lão để mưu bá nghiệp, ta cần lão để rửa huyết cừu.

Bỗng thấy Trần Ngự Phong cùng Văn Nhân Kiệt. Tống Thiên Hành đón hỏi:

- Tình hình bên ngoài ra sao rồi?

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Xong hết rồi, không một tên nào lọt lưới ... ủa, cô nương sao lại biến thành mỹ nhân thế này?

Tống Thiên Hành nói:

- Cô nương đây nguyên là phu nhân cũ của Vân bảo chủ ... xin mời, mời chư vị ngồi xuống, ta từ từ bạn luận.

Mọi người ngồi vào chỗ, Tống Thiên Hành mới đem mối liên hệ giữa Hoa Lộng Ảnh và Vân Thiết Thành lượt thuật lại.

Văn Nhân Kiệt nhíu mày:

- Vậy lão khiếu với cô nương đây nào có liên hệ gì ...

Tống Thiên Hành thở dài:

- Hoa cô nương đã nói rõ mục đích là muốn dùng Văn Nhân tiên bối vào mục đích báo thù, còn Từ Quân Lượng thì dúc sức tiên bối để mưu bá giang hồ.

Văn Nhân Kiệt kinh ngạc:

- Từ Quân Lượng? Lão khiếu từng nghe “Thần cơ tú sĩ” Từ Quân Lượng cũng là người hiệp nghĩa.

Tống Thiên Hành lại thở dài:

- Nhưng hiện thời Từ Quân Lượng đã không còn là Từ Quân Lượng nữa ...

Tiếp đó chàng đem mọi việc từ khi nhậm chức Tổng quản Kim Tháng bảo đến những thay đổi trong giang hồ gần đây lần lượt thuật lại.

Văn Nhân Kiệt thở dài lắc đầu:

- Không ngờ lão khiếu gát đao quy ẩn mấy chục năm nay cuối cùng cũng phải tái xuất giang hồ, lẫn lộn trong tai kiếp này.

Trần Ngự Phong cười nói:

- Lão đệ nói như vậy sai rồi, lâu nay không được hoạt động, ông trời khiến cho lão đệ phải ra ngoài cho giãn gân giãn cốt vậy mà.

Văn Nhân Kiệt lắc đầu:

- Việc đã ra thế này đệ còn tránh né sao được! Có điều việc tử tôn của đệ đang bị người khổng chế biết làm sao đây?

Tống Thiên Hành giành lời đáp:

- Việc cứu thế huynh ra khỏi nanh vuốt của địch văn bối xin tận lực.

Văn Nhân Kiệt mừng rỡ:

- Lão đệ có diệu kế gì sao?

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Không dám nói là diệu kế nhưng văn bối chắc chắn có cách cứu người, bây giờ văn bối xin tìm hiểu tình hình ở đây trước đã.

Văn Nhân Kiệt gật đầu:

- Được rồi, lão đệ cứ tự tiện.

Tống Thiên Hành gật đầu rồi quay sang Hoa Lộng Ảnh:

- Hoa cô nương, lúc này cô nương nói vậy có nghĩa là vâng lệnh Vạn Sự Thông đến đây sao?

Hoa Lộng Ảnh gật đầu.

Tống Thiên Hành tiếp:

- Cô nương rời Lạc Dương khi nào?

- Ta chưa đến Lạc Dương.

- À, nói vậy từ lúc ở Tín Dương thành, cô nương lập tức đến đây?

Hoa Lộng Ảnh lại gật đầu.

Tống Thiên Hành nhíu mày trầm tư:

- Cô nương được Từ Quân Lượng phái tới đây sao lại còn kết hợp với người của Quảng Hàn cung?

- Có gì đâu. Vạn Sự Thông đã sớm cấu kết với Quảng Hàn cung, khi ta đến Thành Đô thì người của Quảng Hàn cung đã chờ sẵn rồi.

Tống Thiên Hành nhíu mày lắm bầm:

- Là thật, lúc ở Lạc Dương, khi biết được Lữ Dao Hồng cấu kết với Quảng Hàn cung, Vạn Sự Thông không những tỏ vẻ kinh ngạc thậm chí còn có ý bất mãn...

Trần Ngự Phong chen lời:

- Lão đệ, việc giữa ba người các người nên gạt lại, giờ thì lo tính kế cứu người đã.

Tống Thiên Hành cười thẹn nói:

- Thiên Hành biết ...

Rồi chàng quay sang Hoa Lộng Ảnh, nghiêm mặt nói:

- Hoa cô nương, lệnh lang của Văn Nhân đại hiệp cùng gia quyến hiện giờ ở đâu?

Hoa Lộng Ảnh cười khanh khách nói:

- Người tưởng ta sẽ nói cho người biết sao?

Trần Ngự Phong cười lạnh nói:

- Hừ, chỉ sợ người không nói cũng không được.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Trần tiên bối không cần dọa nạt, việc này để lát nữa bàn lại.

Quay sang Hoa Lộng Ảnh:

- Độc dược mà Văn Nhân đại hiệp trúng phải, cô nương còn cất giữ không?

- Còn, nhưng không nhiều.

- Vậy thuốc giải.

- Thuốc giải tạm thời còn đủ để lão dùng trong một tháng.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Vậy ta yêu cầu cô nương giao cả thuốc độc lẫn thuốc giải ra đây, cô nương thấy thế nào.

Hoa Lộng Ảnh hỏi:

- Người định dùng độc dược bức ta uống à?

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Tại hạ không dùng đến thủ đoạn dê hèn đó đâu, cô nương đừng lo. Chẳng qua tại hạ lấy thuốc giải cho Văn Nhân đại hiệp dùng tạm thời trước, khi lấy được thuốc giải chính, còn thuốc độc lấy đi để phòng cô nương lại hại người khác.

Hoa Lộng Ảnh vẽ kinh ngạc:

- Không lẽ người để ta được tự do?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải, ta trước nay không bao giờ ra tay đối với nữ nhân. Nhưng cô nương được tự do trong phạm vi Kim phủ mà thôi! Đề phòng bất trắc tại hạ phong bế công lực cô nương đồng thời cho người kê bên bảo vệ cô nương.

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh:

- Ta tưởng đâu người rộng rãi lắm, có đâu còn cho người giám sát ta.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Cô nương nặng lời rồi, tại hạ thật không có ý đó!

Hoa Lộng Ảnh thở dài:

- Dù sao đi nữa ta cũng là tù nhân của người, ta đâu có quyền tự quyết nữa.

Vừa nói vừa lấy thuốc độc và thuốc giải đưa ra.

Tống Thiên Hành vừa nhận lấy vừa nói:

- Tại hạ nghĩ tốt nhất cô nương nên giao trả con tin để đổi lấy tự do cho bản thân.

Hoa Lộng Ảnh kiên quyết lắc đầu:

- Ta không cần, đừng uổng phí thời gian nữa.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Cô nương không nói nhưng bọn thủ hạ Quảng Hàn cung.

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh:

- Người cứ thử đi, ta bảo đảm chúng không hé răng đâu.

Tống Thiên Hành điềm nhiên:

- Thủ hạ Quảng Hàn cung ít ra cũng có hơn chục tên, dù gì cũng là người bằng xương bằng thịt. Cứ giam riêng ra rồi dùng khổ hình tra khảo, tại hạ không tin chúng chẳng cung khai.

Hoa Lộng Ảnh cúi đầu im lặng.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Dù sao thì giữa tại hạ và cô nương cũng có chút giao tình, mong cô nương ...

Hoa Lộng Ảnh ngẩng mặt lên lạnh lùng nói:

- Dù người có nói đường nói mật thế nào ta cũng không nghe đâu.

Tống Thiên Hành thở dài:

- Tại hạ đã hết lời mà cô nương không nghe, đành phải giữ cô nương ở lại vậy.

Chàng cách không điểm luôn mấy cái, Hoa Lộng Ảnh như mất hết nhuệ khí đầu cúi xuống.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Hoa cô nương, hiện giờ công lực của cô nương hoàn toàn bị bế, ta chỉ cần phái một vú già đi theo cô nương là đủ. Nếu cô nương có ý không tốt thì cô nương tự làm khổ mình đó!

Quay sang Văn Nhân Kiệt, chàng dịu giọng nói:

- Văn Nhân tiên bối đã cho người canh giữ các nơi chưa?

Văn Nhân Kiệt gật đầu:

- Đã cho người canh giữ. Nhưng gia nhân ở đây đều không biết cô nương, nếu có địch xâm phạm thì chúng cũng ngăn không nổi.

Tống Thiên Hành tiếp:

- Vậy thì để văn bối mời mấy vị bằng hữu đến trợ lực.

Văn Nhân Kiệt mừng rỡ:

- Vậy thì hay quá!

Tống Thiên Hành dùng truyền âm nói với Trần Ngự Phong mấy lời, chỉ thấy lão gật đầu lia lịa.

Sau đó Tống Thiên Hành lên tiếng nói:

- Văn bối cố gắng sớm trở lại, mọi việc Trần tiên bối chu toàn giùm.

Trần Ngự Phong cười lớn nói:

- Lão đệ người an tâm, gì chứ công việc bức cung lão phu tự tin không kém ai, chờ khi người quay lại có khi lão phu mang người về đây rồi cũng nên.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Chỉ mong được như vậy.

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh nói:

- Chỉ sợ không dễ dàng như các người tưởng!

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Thì cứ chờ rồi sẽ thấy.

Khoảng một giờ thần sau, tức lúc sắp hoàng hôn, nhưng sao Tống Thiên Hành và bọn Ngô Chân Tử, Tề Kim Cang cũng chưa về đến phủ độ của Văn Nhân Kiệt, còn gia nhân thì ở đâu mất hết, chỉ thấy cửa đóng im ỉm, bên trong lạnh như tờ.

Công phu ước chừng ăn hết bữa cơm, bóng tối đã bắt đầu bò ra từ các góc tối, cánh cổng lớn bỗng hé mở, Hoa Lộng Ảnh dưới lớp cải trang lách mình đi ra.

Vừa ra khỏi cửa, nàng đảo mắt một vòng rồi chạy nhanh về phía cỗ xe ngựa dừng cách đó hơn chục trượng.

Trên xe, tên xa phu đang dựa người trên thành xe, tay cầm ống điếu mơ màng nhắm nháy. Thấy Hoa Lộng Ảnh chạy tới hắn mỉm cười hỏi:

- Cô nương thuê xe?

Hoa Lộng Ảnh nhú mày hỏi:

- Xe này không có ai thuê sao?

Tên xa phu nói:

- Nguyên có người thuê tiểu nhân từ trong thành ra đây, nhưng sao vị tướng công vào Kim phủ lâu quá không thấy trở ra.

Hoa Lộng Ảnh nói:

- Không cần chờ nữa, vị tướng công còn có công chuyện ở đây.

Vừa nói nàng vừa vén màn bước vào bên trong.

Tên xa phu cự nự:

- Cô nương, tiểu nhân ...

Hoa Lộng Ảnh nạt ngang:

- Đừng lộn xộn nữa! Mau đi Vũ Hầu miếu! Tiền xe tăng gấp đôi!

Nghe nói gã xa phu khoái chí ra roi.

Hoa Lộng Ảnh như chưa an tâm lắm bấm thêm:

- Càng nhanh càng tốt, bất kỳ ai kêu dừng mặc kệ họ, đừng dừng lại. À mà này, lúc nãy vị tướng công vào Kim phủ dáng người thế nào?

- Một vị tướng công tuổi hơn hai mươi, tướng mạo tiêu sái, mình mặc trường bào màu lam.

Rõ ràng là Tống Thiên Hành.

Hoa Lộng Ảnh rùng mình hỏi tiếp:

- Có phải còn có thêm hai người nữa?

- Cái đó.. Tiểu nhân không biết, vị tướng công ấy dặn một lát sau có hai người tới thì chỉ vào Kim phủ, có phải hai người cô nương nói không?

Hoa Lộng Ảnh lòng nóng như lửa đốt:

- Thôi được rồi! Chắc! Ngựa sao mà đi chậm vậy không biết.

Kim phủ ở phía Đông thành đô còn Vũ Hầu miếu thì nằm bên ngoài cửa nam ... Bởi vậy có nhanh mấy thì khi nhìn thấy đèn đuốc trong miếu cũng hơn nửa thời thần sau đó rồi.

Vũ Hầu miếu là nhà Từ Đường của Gia Cát Lượng, nhưng vì thờ chung với Thục Hán Vương Lưu Bị nên hương khói càng nhiều.

Ngôi từ này kiến trúc hùng vĩ, xung quanh từng bách cao dựng trời xanh, chính diện có tượng Lưu Bị, phải trái đều có một phòng thờ riêng Quan Vũ, Trương Phi. Hậu diện mới là Vũ Hầu điện.

Miếu này nghe đâu xây dựng từ đời Đường, sang đời Tống có vị Đô giám Tào Bằng trong một lần thịnh nộ sai lính kéo đổ nhà từ. Bỗng trong điện sụp xuống để lộ ra một thạch bài có viết mấy chữ sau:

"Tri ngã tâm phúc sự, Duy hữu Tống Tào Bằng."

(Biết những việc trong lòng ta chỉ có một Tào Bằng nhà Tống)

Câu chuyện này lưu truyền mãi trong dân gian ...

Khi xe đến cánh rừng tùng âm u trước miếu, Hoa Lộng Ảnh kêu:

- Dừng lại!

Gã xa phu cười hỏi:

- Giờ này tối rồi, cô nương có cần tiểu nhân theo hầu?

- Không cần!

Vừa nói vừa nhảy ra khỏi xe đưa một thỏi vàng nặng ước hai lạng nói:

- Chỗ này đủ chưa?

Tên xa phu cười tít mắt:

- Đủ! Đủ ... Đa tạ! Đa tạ ...

Hoa Lộng Ảnh nhú mày:

- Không cần đa tạ, người phải đi đường khác mà về, không được đến Kim phủ nữa biết không?

- Dạ, tiểu nhân tuân mạng!

Hoa Lộng Ảnh nói:

- Đây, trên đường nếu có gặp ai tra hỏi người không được nói đã gặp ta. Thôi người đi đi.

Chờ cho cổ xem khuất bóng, Hoa Lộng Ảnh mới thở dài nhẹ nhõm, quay mình đi vào Vũ Hầu miếu.

Bỗng một trung niên đạo sĩ tiến ra, thi lễ hỏi:

- Nữ bồ tát đang đêm giá lâm, không biết có việc gì cầu kíp?

Hoa Lộng Ảnh nói:

- Tiểu nữ tìm Hoàng tiên sinh.

Đạo sĩ hỏi:

- Hoàng tiên sinh? Có phải lão tiên sinh mang bốn người bệnh đến đây mấy hôm trước? Vậy nữ bồ tát chờ một lát, bản đạo vào trong phi báo.

- Không cần đâu, tiểu nữ tự đi được.

Gã đạo sĩ ngăn lại:

- Nhưng Hoàng tiên sinh có dặn không cho người ngoài ...

- Tiểu nữ là đệ tử của Hoàng tiên sinh, hôm trước có đến đây có, có điều chưa gặp đạo trưởng lần nào mà thôi.

Đạo sĩ mỉm cười:

- À, thì ra là nữ bồ tát, mời! Mời!

Hoa Lộng Ảnh không chờ nói thêm, lách người bước đi trước.

Nhưng nàng vừa bước vào cửa sau đã thấy một thanh y hán tử chặn đường quát nhỏ:

- Đứng lại!

Khi nhìn rõ đối phương, gã ô lên một tiếng nói:

- Thì ra là Hoa cô nương. Có chuyện gì mà cô nương đến trễ vậy?

Hoa Lộng Ảnh quay đầu nhìn gã đạo sĩ này giờ vẫn theo sau, nói:

- Đa tạ đạo trưởng, xin đạo trưởng hồi giá.

Gã đạo sĩ cúi đầu làm lễ rồi lui ra.

Hoa Lộng Ảnh khép cửa lại, cài chốt xong mới khấn trương hỏi:

- Hoàng lão gia đâu?

- Ở bên này, cô nương theo tại hạ!

Qua mấy khoảng hàng lang, lọt vào một khuôn viên có tường cao bao bọc, xem có vẻ kín đáo.

Hai người vừa dừng chân trước một cánh cửa, bên trong có giọng nói vọng ra:

- Trương Trung, ai đến vậy?

Thanh y hán tử cung kính đáp:

- Bẩm Kim thị, Hoa cô nương đến.

Cửa bật mở, một lão nhân dáng cao to mình mặc Kim y bước ra, Hoa Lộng Ảnh hành lễ:

- Hoa Lộng Ảnh tham kiến Hoàng lão gia.

Kim y lão nhân nhíu mày hỏi:

- Hoa cô nương, có việc bất thường chăng?

Hoa Lộng Ảnh gật đầu:

- Toàn bộ nhân thủ trong Kim phủ bị bắt hết rồi.

- Có chuyện đó sao? Những ai hạ thủ?

- Tiểu nữ biết một người trong số đó là Tống Thiên Hành!

Kim y lão nhân nghiêng răng:

- Hảo tiểu tử! À, còn cô nương làm sao thoát thân được?

- Tên thất phu Tống Thiên Hành giả nhân giả nghĩa chỉ chế huyết đạo tiểu nữ chứ không bắt giam, thừa cơ chúng không phòng bị tiểu nữ lén ra ...

Kim y lão nhân giậm chân than:

- Cô nương trúng kế tên tiểu tử đó rồi!

- Không có đâu, lúc tiểu nữ đi Tống Thiên Hành bận ra ngoài mời trợ thủ. Nhưng dù sao đi nữa ta cũng phải gấp rút rời khỏi đây!

Kim y lão nhân gật đầu, trầm giọng nói:

- Trương Trung lập tức chuẩn bị xe!

- Dạ!

Trương Trung bước đi, Kim y lão nhân lại quát:

- Người đâu!

Ở phòng bên cạnh có một người bước ra cung tay nói:

- Tiểu nhân kính chờ sai khiến!

Kim y lão nhân thất kinh lùi lại nói:

- Người ... người là ...

Thì ra người ấy chính là tên xa phu lúc nãy.

Gã chỉ Hoa Lộng Ảnh đang chết sống mỉm cười nói:

- Tiểu nhân là ai vị cô nương này biết rõ!

Hoa Lộng Ảnh lấp bắp:

- Người ... là ... Tổng ...

Gã mỉm cười nói:

- Cô nương nói không sai, thật lỗi quá, tại hạ vào miếu trước cô nương một bước.

Hoa Lộng Ảnh nước mắt doanh tròn, nghiêng răng nói:

- Tổng Thiên Hành, trừ phi người giết ta, bằng không ta thề không để người yên đâu.

Tổng Thiên Hành chưa kịp đáp đã thấy Kim y lão nhân xuất thủ như điện kích vào ngực chàng.

Tổng Thiên Hành lách mình tránh chiêu, cười lớn nói:

- Hoa cô nương mau tránh xa ...

Chàng chưa kịp dứt lời thì chiêu thứ hai của Kim y lão nhân lại tới, Tổng Thiên Hành không tiếp chiêu lại xoay người tránh né.

Kim y lão nhân nổi giận quát:

- Tiểu tử, tiếp chiêu!

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Sách có câu “cường binh bất áp chủ”, hai chiêu này không tính, tại hạ nhượng thêm ba chiêu nữa!

Lão nhân cười lạnh:

- Tiểu tử cuồng ngạo!

Vừa nói bóng chiêu rợp trời, bốn phương tám hướng áp tới liên miên bất tuyệt.

Lão nhân này là Kim Thị của Quảng Hàn cung có thể coi là hạng cao thủ trên giang hồ. Trong khi đó Tổng Thiên Hành chẳng qua là một cao thủ trẻ mới nổi trên giang hồ. Lão không tin chàng có công lực siêu phàm như lời đồn đại.

Nhưng thực tế đã chứng minh, ba chiêu tấn công sấm sét đã dùng hết sức vẫn chiếc găm được gấu áo của chàng, đến cả thân hình đối phương vẫn nguyên vị không xê dịch chút nào, thử hỏi có tức chết người ta không?

Tổng Thiên Hành cười lớn nói:

- Các hạ, ba chiêu tương nhượng đã hết, Thiên Hành hồi thủ đây?

Kim y lão nhân gầm lên:

- Tiểu tử, lấy binh khí ra!

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Xin các hạ tự tiện!

Kim y lão nhân quay đầu ra sau quát lớn:

- Các người chết hết rồi hay sao?

Tống Thiên Hành đưa tay gỡ mặt nạ đáp lời:

- Chúng chưa chết, nhưng so với chết không khá hơn chút nào.

Bỗng nghe tiếng cười âm lạnh:

- Tiểu tử đừng quá cao vọng!

Mười hai tên đạo sĩ cầm kiếm đáp xuống bao vây tiểu viện, Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Thì ra đạo sĩ trong Vũ Hào miếu cũng cùng một giuộc! Càng hay, tất cả các người cùng tiến lên cho đỡ nhọc sức.

Bỗng đâu Tề Kim Cang thò đầu ra từ cửa phòng đối diện nói:

- Lão đệ, có cần lão phu giúp một tay?

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tề tiên bối lo chăm sóc cho Văn Nhân huynh, đối phó với lũ chuột này không cần Tề tiên bối nhọc công!

Thì ra lúc Tống Thiên Hành giả làm xa phu đưa Hoa Lộng Ảnh tới Vũ Hào miếu, thì Tề Kim Cang lên theo phía sau bởi vậy đồng bọn của Kim y lão nhân bị hai người khống chế mà không la được một tiếng. Đồng thời tử tôn của Văn Nhân Kiệt cũng được giải cứu rồi.

Kim y lão nhân thấy nhân thủ đột ngột tăng gia, lão quay lại sau quát:

- Trương Trung, người cùng bốn vị đạo trưởng hợp lực làm thịt lão quỷ kia, bốn vị đạo trưởng cướp người đi, bốn vị còn lại hiệp lực với lão phu bắt tên thất phu Tống Thiên Hành.

Trương Trung dạ một tiếng cùng bốn đạo sĩ xông về phía Tề Kim Cang, bốn tên phi thân lên mái nhà, bốn tên đạo sĩ còn lại xông lên vây lấy Tống Thiên Hành, trong khi đó Kim y lão nhân cũng múa kiếm tấn công.

Tống Thiên Hành cười ha hả xuất một thế “Độc Hạc xông thiên”, thân hình chàng cất bổng lên không những thoát khỏi năm kiếm hợp công của đối phương mà còn trước một bước phi thân lên mái nhà, đồng thời quát lớn:

- Lui xuống!

Hai ống tay áo đồng thời vung lên, tên đạo sĩ đi đầu bị hất ngược xuống đụng phải một tên khác vừa ở dưới phi thân lên. Cả hai hự một tiếng song song rớt xuống đất.

Hai tên còn lại nối tiếp nhau nhảy lên, cùng quát lớn múa kiếm tấn công, cả Kim y lão nhân với bốn đạo sĩ kia cũng tranh nhau phóng lên tấn công.

Tống Thiên Hành cười ha hả ra tay như điện, hai ngón tay trở giữa kẹp lấy một lưỡi kiếm vừa chém tới, quát một tiếng:

- Buông tay!

Cùng lúc với tiếng quát chàng phóng chân đá tên đạo sĩ về phía Kim y lão nhân, Tay còn lại cũng phóng chỉ, tên đạo sĩ trúng chỉ phong ngã nhào.

Chỉ một cái phát tay, một ngoạ cước, và một ngọn chỉ, bốn tên đạo sĩ đi đầu ra ma.

Nhưng khi đó thì Kim y lão nhân cũng bốn tên đạo sĩ đã kịp dàn thế trận bao vây Tống Thiên Hành vào giữa.

Tống Thiên Hành hươ thanh kiếm vừa cướp được, đánh một chiêu “Hoành tảo thiên quân”, tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, tiếp theo hai tiếng kêu lớn, hai tên đạo sĩ bị văng mất, hổ khẩu cũng bị toét máu, hai tên còn lại vẫn giữ được kiếm nhưng thân hình bị thối lui đến cuối mái nhà rồi rơi luôn xuống đất.

Kể ra nghe dài dòng, kỳ thực sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Lúc đó tình hình bên dưới cũng sôi động không kém. Tề Kim Cang chỉ một chiêu công đã giết luôn hai tên đạo sĩ đi đầu. Bởi lão vốn sử dụng trường tiên công xa rất lợi, hai mặt khác vì phải bảo hộ mấy người trong nhà nên lão cứ đứng sừng sững giữa cửa trông như thiên thần.

Còn hai tên đạo sĩ còn lại với Trương Trung thấy Tề Kim Cang uy thế hung mãnh lại thêm tình hình bên trên mái nhà làm chúng sợ đến vỡ mặt, tiến thì không dám, lui lại thì dở thành ra cứ giương mắt ngó.

Kim y lão nhân không ngờ công lực Tống Thiên Hành ghê gớm đến mức đó, đến lúc này lão mới biết quả tiếng đồn không sai.

Tống Thiên Hành thấy lão đứng ngẩn ra đó, mỉm cười hỏi:

- Các hạ, còn ai nữa không, kêu ra hết đi!

Kim y lão nhân hoàn hồn, nghiêng răng nói:

- Thất phu chớ kiêu căng, lão phu thì chỉ có một mình cũng quyết lấy mạng người.

- Hoàng huynh khoan đã!

Vừa dứt lời đã thấy một vũ y đạo sĩ xuất hiện.

Tống Thiên Hành nghĩ thầm:

“Lão đạo sĩ này chắc là trụ trì Vũ Hồn miếu ”

Kim y lão nhân mừng rỡ kêu lên:

- Đạo trưởng đến thật đúng lúc, hai tên ...

Lão đạo sĩ ngắt lời:

- Hoàng huynh chớ nóng, bản đạo phải chính tay lấy mạng hắn để rửa hờn cho chúng môn đệ, nếu bản đạo không đủ sức thì Hoàng huynh hãy trợ lực.

Có lẽ Kim y lão nhân tin tưởng võ công lão đạo cao cường, cũng có thể lão còn có chú ý nên nghe lão đạo nói, lão chỉ trầm giọng:

- Tên tiểu tử này khá lắm, đạo trưởng không được khinh địch!

Lão đạo gật đầu:

- Đa tạ Hoàng huynh quan tâm!

Bỗng nghe mấy tiếng rú thảm vang lên, có lẽ mấy tên đạo sĩ thảm tử dưới tay Tề Kim Cang rồi.

Quả nhiên không sai, Tề Kim Cang xông ra gọi với lên:

- Tổng lão đệ, tên tặc tử đó là phản đồ của Thanh Thành phái, tên là Huyền Chân Tử, sư đệ của Ngô Chân Tử đó.

Lão đạo Huyền Chân Tử quát mắt hỏi:

- Người là ai?

Tề Kim Cang nói:

- “Phích Lịch Hỏa” Tề Kim Cang. Tổng lão đệ cẩn thận cơ quan bên trong phát trần của y, tốt nhất nên bắt sống giao cho Ngô Chân Tử xử lý!

Huyền Chân Tử gầm lên:

- Tặc tử! Đạo gia lấy mạng người!

Dứt lời phóng người xuống đất.

Tổng Thiên Hành cùng Kim y lão nhân cũng song song phóng xuống, Tổng Thiên Hành đứng trước Huyền Chân Tử, Tề Kim Cang từ phía sau nói lên:

- Tổng lão đệ, “Ngô Văn Vương đàm lễ nghĩa, Phùng Kiệt Trụ động can qua” đối với tặc tử này không cần nhiều lời dẫu.

Tổng Thiên Hành dùng truyền âm hỏi:

- Tề tiên bối, hành vi của lão đạo này thế nào?

Tề Kim Cang cũng dùng truyền âm đáp:

- Tội ác ngập đầu, chết không đủ trả!

- Vậy không cần phải lưu tình?

- Không sai! Giết được y Thanh Thành phái cũng cảm kích như thường.

Huyền Chân Tử không cần nhiều lời, múa phát trần nhắm ngực Tổng Thiên Hành điểm tới.

Phát trần của lão có thể vận nội công hóa mềm ra cứng, từng sợi tơ thẳng ra nhọn hoắc như mũi dao, đủ thấy công lực lão không phải tầm thường.

Tổng Thiên Hành hươ thanh kiếm đoạt được của gã đạo sĩ, xuất một chiêu “Bác Vân kiến nhật”, với một chiêu tầm thường này, nhưng ở trong tay chàng cũng biến thành kỳ ảo vô cùng, khiến đối phương phải triệt chiêu thối lui.

Nhưng trong khi thối lui, Huyền Chân Tử cười lạnh nói:

- Tiểu tử muốn chết!

Cùng lúc chiếc phát trần trong tay lão rung nhẹ, đuôi phát trần bỗng biến thành vô vàn linh xà quấn chặt thanh trường kiếm.

Huyền Chân Tử đắc ý quát:

- Buông tay!

Tổng Thiên Hành cười lớn:

- Dâu dễ dàng như vậy!

Ngọn phát trần vốn bảo đao ngọc kiếm cũng không cắt nổi đã bị Tống Thiên Hành dùng nội lực chặt đứt lìa!

Huyền Chân Tử biến sắc quát:

- Tiểu tử! Đêm nay ta quyết sống chết với ngươi!

Lão nhanh như chớp, vung phát trần điểm tới, tả thủ một chưởng “Kinh đào phách ngạn”, hữu cước tung lên đá vào hạ bộ Tống Thiên Hành. Một chiêu ba thế mà thế nào thế nấy tỏ ra âm hiểm cùng cực.

Gặp tình cảnh này nếu phải tay kém một chút thì chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết.

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Thí mạng như vậy thật là uổng quá!

Thanh kiếm trong tay chàng trầm xuống chém xả vào ngọn cước đối phương, tả thủ vươn ra chộp ngay phát trần, quả là lối “Dĩ công vi thủ” vô cùng mạo hiểm.

Nói thì chậm, diễn biến nhanh, ngay lúc tả thủ Tống Thiên Hành sắp chạm ngọn phát trần thì một tiếng nổ nho nhỏ vang lên, một làn khói xanh tỏa ra vây kín toàn thân Tống Thiên Hành.

Đột biến làm Tề Kim Cang biến sắc, lão bất thần kêu lên một tiếng kinh hãi.

Tiếng kêu của Tề Kim Cang chưa kịp thốt ra đã nghe một tiếng “hự” nặng nề, Huyền Chân Tử hai tay ôm ngực thối lui bảy tám thước.

Thì ra Tống Thiên Hành đã sớm phát giác âm mưu thâm độc của đối phương nên chàng biến trở thành chưởng không những đẩy lùi độc khí mà còn đả thương đối phương. Đó là chàng chưa muốn hạ sát thủ, bằng không Huyền Chân Tử đã về cực lạc rồi.

Kim y lão nhân sợ Tống Thiên Hành thừa cơ truy kích, lão vội vàng quát lớn một tiếng, huy động trường kiếm, một chiêu sấm sét chém xả xuống đầu vai chàng.

Tống Thiên Hành hừ nhẹ một tiếng hươ trường kiếm đón chiêu!

“Xoảng!” Kim y lão nhân kêu lên một tiếng kinh hãi thối lui mấy bước, thanh trường kiếm trong tay lão suýt chút nữa vượt khỏi tay bay mất.

Tống Thiên Hành cười lớn vung tay, thanh kiếm trong tay chàng biến thành chiếc cầu vòng màu xanh cắm phập vào thân cây cổ tùng ngập đến tận cán.

Cả Huyền Chân Tử lẫn Kim y lão nhân trông thấy không khỏi lạnh gáy.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Giờ ta, dùng tay không để tiếp các hạ vài chiêu. Nếu các hạ sau mười chiêu còn đứng vững được thì sẽ được tự do.

Kim y lão nhân thở dài lắc đầu:

- Không cần nữa, lão phu chịu thua rồi!

Tống Thiên Hành không ngờ lão lại trả lời như vậy.

Kim y lão nhân tra kiếm vào bao:

- Lão phu học nghệ không tinh, người muốn tha muốn giết, mặc tình!

Lão xuất chiêu này quả làm Tống Thiên Hành trong nhất thời không biết phải xử thế nào.

Tề Kim Cang nổi giận quát:

- Lão tặc! Người hèn nhát như vậy không những mất mặt Nhiễm Khiếu Thiên mà còn nhục cả những nhân vật võ lâm.

Kim y lão nhân nói tỉnh như không:

- Mất mặt không lo, chỉ cần mạng sống còn thì không sợ mất cơ hội trả thù!

Tề Kim Cang cười nhạt:

- Đây là lần đầu ta gặp một người vô sỉ như người. Tống lão đệ! Đừng để mắc mưu hấn, giết phút đi để trừ hậu họa.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Loại người này không đáng để Tề tiên bối giận thôi thì tha cho lão!

Tề Kim Cang lắc đầu:

- Vậy cũng được, loại vô sỉ như vậy giết cũng gớm tay.

Tống Thiên Hành nhìn Kim y lão nhân:

- Tống mỗ sẽ tha người về nhưng có mấy yêu cầu. Thứ nhất, phải lập tức rời khỏi nơi này còn cỗ xe cùng ngựa phải để lại.

o O o